

L'IGUALADÍ

En el dinar que, demà, dissabte, farem els republicans d'esquerra, a l'hora del xampany ajuntarem les copes i brindarem pel recobriment de la República proclamada ara fa tres anys. Aquesta d'avui, no és la nostra.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 56

IGUALADA, 13 D'ABRIL DE 1934.

En el III^{er} Aniversari de la República

Una commemoració catalanista

Al cap de tres anys de proclamada la República, el panorama polític peninsular no és pas uniforme. A Madrid s'hi respira una atmosfera de cansanci,—un cansanci pulmonar com el dels vells que volen barrejar-se amb la jovenalla—i en l'actual inestabilitat política d'allà, hom hi veu símptomes clars de retorn a la política eixorca, mancada d'ideals i d'inquietuds, del temps de la monarquia. Serà veritat que el poble castellà té l'ànima atrofiada i és incapaç de renovar-se?

Però a Barcelona i arreu de Catalunya, al cap de tres anys de República, hom hi copsa batecs nous i hi sent palpitant una vida nova de dignitat i llibertat.

Quan hom deia que els catalanistes havien d'ésser republicans, tenia tota la raó. Amb la República, Catalunya fa la seva política, es promulga lleis seves i regula l'execució de totes les disposicions estatals.

Mentre a Castella, per obra de dretes retrògrades, reviu l'esperit ressec dels temps de la ignominia, a Catalunya, per obra de les esquerres, hi arrela, s'hi estructura i s'hi consolida el nou esperit triomfant el 14 d'abril de 1931.

Aquest fet polític—allà dretes i ací esquerres—que significa, si més no, l'anul·lació de tota influència forastera a casa nostra, té una transcendència enorme des del punt de vista netament catalanista. La personalitat política de la nostra terra, comença a prendre cos i, si sabem continuar en el camí emprès, hom no tindrà més remei que reconèixer-la i acatar-la. Avui ja no s'atreveix ningú a negar-la.

La República a Catalunya és un fet tangible, perquè ha arrelat a l'ànima del poble. I això s'ha esdevingut així, perquè la República a Catalunya no ha estat lletra morta. Honradament, els catalans de tots els sectors, han de reconèixer el canvi de tracte que hem obtingut dins el règim instaurat el 14 d'abril de 1931. Cap catalanista sincer pot deixar de constatar-ho. Els que elaboren per a desprestigiar i soscar la República des de Catalunya, o són uns ofuscats o uns traïdors.

Una ullada general a la política espanyola, ens porta fatalment a una conclusió: Els catalans, tots hem d'ésser catalanistes; per raons ètniques, és clar, però també per raons polítiques. La gent de dreta d'ací, no pot menar cap actuació de conjunt amb les dretes estantisses i patriotes de les terres centrals. La gent d'esquerra, s'ha pogut convèncer de com l'esperit de les masses d'allà no és convergent amb el nostre. Sense negar la nostra gratitud i el nostre escalf als pocs homes d'allà—esquerrans tots—que en castellà han sabut defensar heroicament el nou esperit del 14 d'abril, és evident que els postulats socials, i polítics d'esquerra només han trobat ressò a casa nostra. Allà, els uns actuen com entorpidors i altres com a despitats. La tendència liberal ha quedat gairebé deserta, malgrat els esforços d'uns quants homes de bona voluntat. Les esquerres de Catalunya s'han de posar, doncs, a treballar Catalunya endins. És l'hora decisiva perquè la saba racial germi esplendorosament dins el cor de les masses esquerranes de la nostra terra, indiscutiblement les més nombroses i, per tant, indispensables per a la catalanització definitiva del nostre poble.

Un Govern d'esquerra des de la Generalitat, pot ésser el gran impulsor d'aquest moviment que es perfila. El fet venturós que, al tercer any de República, s'hagi obtingut a Catalunya la unificació efectiva de tots els esquerrans per una obra seriosa de conjunt, ens dona optimisme per a guaitar l'avenir amb tota esperança.

Els nostres obrers, alligonats també per les coses que s'han vist en el curs d'aquests darrers tres anys, s'han adonat que havia arribat l'hora d'espolsar-se la tutella de gent forastera. Vegeu, sinó, la bella florida de Sindicats autònoms arreu de Catalunya. Això és l'iniciament d'un gran moviment sindical català.

L'aire i el viure de la nostra terra ens fa diferents des d'allà en el treball, en la política i en tots els aspectes. La República ha fet més patent aquesta constatació. Això no és un repte ni una declaració de guerra. Menys encara una explosió d'odi. La tasca de fer revivre la pròpia dignitat no és llançar cap ferment d'odi. Nosaltres volem proclamar senzillament que el nostre dret indiscutible de tenir a les nostres mans la direcció total de la vida moral i material de Catalunya, ha pres ufana en quasi tots els sectors de la nostra terra. I aquesta és una conquesta de la República: per això, catalanistes conscients, i liberals d'esquerra, llancem avui, amb el mateix entusiasme d'ara fa tres anys, el crit triomfant de: **VISCA LA REPÚBLICA!**

Aniversari

Un any de vida porta el nostre periòdic. La seva tasca ha estat malgrat tot, fecundíssima. Amb la seva naixença celebrarem el segon aniversari de la proclamació de la República Espanyola i la inauguració de la Sala d'actes del Centre, el nostre estatge social.

La data del 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la República, serà sempre una de les més remarcables en la nostra vida política.

Aquest any, els esdeveniments, s'han precipitat i les nostres campanyes han estat fermes i sense desfalliment en pro dels ideals de democràcia i autonomia.

Dins la vida local els fruits recollits han passat els nostres esforços, sentint-nos orgullosos de la bella florida de la democràcia igualadina. Hegemonia completa en el govern de la ciutat i una vida tan ubèrrima en el nostre casal republicà, que bé pot assegurar-se que és el més concorregut dels establiments igualadins, fent-se insuficient el local en tots els actes que s'organitzen.

Després d'inaugurat el Saló d'Actes, s'organitzà una Secció de Teatre que ha acoplat una munió de jovenets que amb un entusiasme digne de tots els elogis ha vingut actuant sense defallir obtenint remarcables èxits. Per donar més vida i relleu al Centre, unes entusiastes republicanes fundaren la Secció Femenina, idea que fou acollida amb entusiasme inscrivint-se un nombre de militants que passà tot seguit dels càlculs més optimistes. L'assistència so-

cial confiada al seu càrrec i les festes en aquest fi, per elles organitzades, han estat esplèndides i han assolit els majors èxits. També hem remarcar l'ajut desinteressat que han portat en els dies de lluites polítiques, devent-se a elles bona part de les victòries obtingudes.

Aquest portantveu també ha vingut millorant, acoblant al nostre entorn col·laboracions estimables i eixamplant l'expansió de l'ideari esquerrista i democràtic a sectors afins.

Fora del local, no cal dir quin goig sentim en contemplar la vida cada dia més ufana de la Catalunya autònoma, l'ideari de la qual ha estat sempre el guiatge de les nostres lluites.

En canvi no podem sentir-nos pas satisfets, al contemplar el camí que va seguint la República Espanyola dirigida per un «caudillo» anticatalà de sempre, i que si no procura la representació esquerrana prendre-li aviat el comandament, ens l'entregarà lligada de mans i peus al feixisme més repugnant dels existents. Optimistes per temperament, creiem que Catalunya pot jugar un paper principalíssim en la reconquesta de l'esperit revolucionari dels homes del 14 d'abril i desemascarar els traïdors, pensem que la República serà alliberada dels seus detractors ben aviat i que un altre any podrem celebrar l'aniversari de la seva proclamació amb el mateix goig que ens invaeix quan pensem en els avanços de l'Autonomia de Catalunya i en els milloaments obtinguts a la nostra ciutat.

R. PUIG

Manuel Azaña va dir una veritat incontrovertible, quan digué: «No basta llevar el nombre de republicano en la solapa y enarbolar la bandera manchada de la República...» «Esa República es un pingo y no tengo nada que ver con esa República...» I nosaltres menys.